ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ἡ δεσποινὶς Ζακελὶν Φερβὰλ στὴ φίλη της Λιλή.

Μικρούλα μου Λιλή,

Παντρεύομαι ! Παντρεύομαι ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες. Καὶ ξέρεις ποιὸν παίρνω; Ὄχι; Ἔ λοιπόν, ἄκουσε, παίρνω τὸν Φρανσουᾶ Πιτσπαΐν, ἐκεῖνον τὸν ψηλὸ καὶ μελαγχολικὸ φίλο μου, ποὺ ἔκανε κόρτε στὴ Ζαννέττα, τὸ περασμένο καλοκαίρι, στὴ Ντωβὶλ κι' ἔπειτα στὴ Ζερμαὶν καὶ τώρα τὸ χειμῶνα σὲ μένα. Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ ἄνδρας μου. Μὰ δὲν τὸν παίρνω ἐπειδὴ μοῦ ἔκανε κόρτε. Ὄχι, ἀγαπητή μου Λιλή. Ὁ λόγος εἶνε ἄλλος. Ἄκουσε, γιὰ νὰ δῆς πόσο στάθηκα τυχερὴ στὴν ἐκλογή μου.

Ἡ ἱστορία μου εἶνε λιγάκι μπερδεμένη. Μὰ πρόσεχε: Θὰ σοῦ τὴ διηγηθῶ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι ἤμουν πάντα ἕνα ἄστατο καὶ ἀνυπάκουο κορίτσι. Θυμᾶσαι; Ἀπὸ τὰ χρόνια ποὺ εἴμαστε μαζὶ στὸ σχολεῖο, ἔκανα πάντα τοῦ κεφαλιοῦ μου. Ἔπειτα, καθὼς ξέρεις, ἔχω κι' ἕνα ἄλλο μικρὸ ἐλάττωμα: μ' ἀρέσει ἡ τεμπελιά. Ὤ, πῶς βαριέμαι, μικρούλα μου Λιλή! Μὰ μὴ φοβᾶσαι... Θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου, γιατὶ ἡ κάμαρα τῆς Μαρὺζ εἶνε φωτισμένη καὶ γιατὶ βλέπω διάφορες σκιές, ὀτὶς ἄσπρες κουρτίνες Ἄ, δὲν μπορεῖς νὰ φανταισθῆς πόσο μ' ἐνδιαφέρουν αὐτὲς οἱ σκιές, ἀγαπητή μου φίλη.

Γιοιὰ εἶνε ἡ Μαρύζ; Ἔλα, δά! Τὸ ξέρεις! Μοῦ φαίνεται πὼς σοῦ ἔχω ξαναμιλήσει γι' αὐτήν. Ἡ Μαρὺζ εἶνε ἕνα «γκέρλ», μιὰ χορεύτρια τῶν «Φολὶ Μπερζέρ». Ἕνα «γκὲρλ» ποὺ κάθεται ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρό μου...

Ἔ, λοιπόν, ἡ Μαρὺζ εἶνε σήμερα μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες φίλες μου. Ἡ Μαρὺζ εἶνε ἐκείνη ποὺ μ' ἔπεισε νὰ παντρευτῶ. Ἡ Μαρὺζ εἶνε ἐκείνη ποὺ μὲ βοήθησε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου...

Ξέρεις, Λιλή, πόσο δύσκολη ἤμουν μέχρι σήμερα στὴν ἐκλογὴ τοῦ μέλλοντος συζύγου μου. Δὲν μοῦ ἄρεσε κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μοῦ ἔκαναν κόρτε ἢ ζητοῦσαν ἀπὸ τὴ μαμά τὸ χέρι μου. Καὶ δὲν θὰ ἀποφάσιζα νὰ παντρευτῶ, ἂν δὲν τύχαινε νὰ βρίσκεται τὸ διαμέρισμα τῆς Μαρὺζ ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρό μου Κι' ἀπὸ δῶ ἀκριβῶς ἀρχίζει ἡ ἱστορία μου.

Ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ κάθησε ἀπέναντί μας ἡ Μαρύζ, δὲν ἔκανα τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ παρακολουθῶ, νὰ κατασκοπεύω τὴ χορεύτρια τῶν «Φολὶ Μπερζέρ». Καὶ ξέρεις γιατ' ; Γιατὶ ἡ μαμά μοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ κυττάζω τί κάνει ἡ Μαρύζ.

«—Εἶνε μιὰ ἐλαφρόμυαλη! μοῦ εἶπε. Δὲν εἶνε καλὸ κορίτσι... Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ κυττάζῃς ἀπὸ τὸ παράθυρό σου τὸ δωμάτιο αὐτῆς τῆς Μαρύζ, ποὺ χορεύει ὅλη τὴ νύχτα ὁλόγυμνη στὰ θέατρα!... Ἄκουσες, Ζακελίν;»

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετό, καθὼς καταλαβαίνεις. γιὰ νὰ μὲ βάλη σὲ μεγάλο πειρασμό. Κι' αὐτὴ ἡ ἀπαγόρευσις ἔγινε ἡ αἰτία ποὺ παντρεύομαι τώρα!

Πρέπει ὅμως νὰ σοῦ πῶ, καθαρὰ καὶ ἔξαστερα, ὅτι δὲν συνέβαινε τίποτε στὸ δωμάτιο τῆς Μαρύζ. Αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ἡ χορεύτρια τὸ χρησιμοποιοῦσε ὡς σαλόνι. Μά, ὅπως μαντεύεις, ἐμένα μὲ τρέλλαινε ἡ περιέργεια. Φαντάσου, Λιλή: ἕνα «γκέρλ»! Μιὰ γυναῖκα τοῦ «ἐλαφροῦ θεάτρου», τοῦ «ἡμικόσμου»! Μὰ ἦταν ἄραγε μιὰ τέτοια γυναῖκα;

Τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες τὴν κατασκόπευα κι' ὅμως δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω τίποτα. Πολλὲς φορὲς ἔβλεπα νὰ μπαίνουν στὸ διαμέρισμά της διάφοροι νέοι καθὼς καὶ ἡλικιωμένοι κύριοι... Καμμιὰ φορὰ ἔβλεπα καὶ κανένα γνωστό μου! Μὰ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα τίποτ' ἄλλο.

Μιὰ μέρα λοιπὸν πῆρα μιὰ τολμηρὴ ἀπόφασι. Χαμογέλασα τῆς Μαρύζ. Ἤθελα νὰ τὴν γνωρίσω! Ἡ Μαρὺζ μὲ κύτταξε παράξενα καὶ μοῦ χαμογέλασε κι' αὐτή. Αὐτὸ ἦταν! Ἀπὸ τότε, κάθε φορὰ ποὺ ἀντίκρυζε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, τὴ χαιρετοῦσε μὲ τὸ πιὸ φιλικὸ καὶ τὸ πιὸ εἰλικρινὲς χαμόγελο. Ἡ Μαρὺζ ὡστόσο ἄρχισε νὰ μ' ἐνδιαφέρη πάρα πολὺ καὶ μιὰ μέρα ποὺ γύριζα στὸ σπίτι ἀπὸ τὸν περίπατο, ἀντὶ νὰ μπῶ στὸ δικό μου, τρύπωσα κρυφά, δίχως νὰ μὲ δῆ κανείς, στὸ δικό της. Ἤθελα νὰ τὴ δῶ ἀπὸ κοντά, νὰ τῆς μιλήσω !

—Ἐσεῖς ἐδῶ! ἔκανε ἡ Μαρύζ, ὅταν μὲ εἶδε μπροστά της. Ἐσεῖς ἐδῶ!

Πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω, ἀγαπητή μου Λιλή, ὅτι βρέθηκα σὲ πάρα πολὺ δύσκολη θέσι καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ τῆς ἀπαντήσω. Μὰ σὲ λίγο, ὅταν κάθησα σὲ μιὰ πολυθρόνα, λύθηκε ἡ γλῶσσα μου.

—Ἔ, ναί, ἤρθα γιὰ νὰ σᾶς γνωρίσω! τῆς εἶπα θαρρετά. Θέλησα νὰ σᾶς κάνω μιὰ ἐπίσκεψι. Μοῦ ἀρέσετε πάρα πολύ. Γι' αὐτὸ ἤρθα. Δὲν ἔκανα καλά;

—Ναί... ναί... ψιθύρισε ἡ Μαρὺζ στενοχωρημένη.

«—Αὐτὸ τὸ κορίτσι ποὺ κοκκινίζει ἀπὸ τὴν ντροπή του εἶνε ἕνα «γκέρλ», μιὰ γυναῖκα τοῦ «ἡμικόσμου», ὅπως λέει ἡ μαμά μου;» σκεπτόμουν κυττάζοντάς την.

Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω στὰ μάτια μου!

Τέλος, τὴν ὥρα ποὺ τὴν ἀποχαιρετοῦσα, ἡ Μαρὺζ μ' ἀγκάλιασε, μὲ μέθυσε μὲ τὸ δυνατὸ ἄρωμά της καὶ μοῦ ψιθύρισε:

—Εἴσαστε ἀρραβωνιασμένη;

—Ὤ ὄχι! ἔκανα γελῶντας. Δὲν βρῆκα ἀκόμη τὸν ἄνθρωπο ποὺ μοῦ ταιριάζει. Εἶμαι λιγάκι ἰδιότροπη...

—Μὰ θὰ παντρευτῆτε; Δὲν εἶνε ἔτσι; μὲ ρώτησε ἡ Μαρύζ.

—Ποιὸς ξέρει... Ἔ, βέβαια! Κάποτε θὰ παντρευτῶ κι' ἐγώ.

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε τότε, ὅταν ἀποφασίσετε, νὰ σᾶς δώσω κι' ἐγὼ τὴ συμβουλή μου γιὰ τὴν ἐκλογή;... ἔκανε ἡ Μαρύζ. Ξέρετε τώρα πόσο σᾶς ἀγαπῶ! Θέλω νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ σᾶς δώσω τὴ συμβουλή μου. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς γνωστούς σας εἶνε καί...δικοί μου φίλοι. Κ' ἴσως τοὺς ξέρω καλύτερα ἀπὸ σᾶς. Λοιπόν, τί λέτε; Θὰ ἀκούσετε τὴ συμβουλὴ τῆς Μαρύζ;

—Μὰ αὐτὸ τὸ ζήτημα, μποροῦμε νὰ τὸ συζητήσουμε καὶ τώρα. ἀγαπητή μου Μαρύζ, τῆς ἀπάντησα χαμογελῶντας. Ἐμπρός! "Ας ἀρχίσουμε ἀμέσως. Ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ μὲ θέλουν γιὰ γυναῖκα τοὺς κι' ἐσεῖς...

—Κι' ἐγὼ θὰ σᾶς βοηθήσω στὴν ἐκλογή! ἔκανε ἡ Μαρὺζ ὁλόχαρη.

Ἐγὼ τότε ἄρχισα νὰ τῆς λέω τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ μοῦ ἔκαναν κόρτε. Σὲ κάθε ὄνομα ἡ Μαρὺζ ἔλεγε: «τὸν ξέρω» ἢ «μοῦ εἶνε ἄγνωστος».

Ὅταν τῆς ἀνέφερα ὅλους, ἡ Μαρὺζ ἔβαλε τὸ δάχτυλο στὴν καρδιά μου καὶ μὲ ρώτησε:

—Σᾶς ἀρέσει ὁ Φρανσουᾶ Πιτσπαΐν;

—Ὁ Φρανσουᾶ Πιτσπαΐν; Ἐκεῖνος ὁ μακρολέλεκας; "Αν μ' ἀρέσει; Μμ... Ὅπως κ' οἱ ἄλλοι, μοῦ εἶνε μᾶλλον ἀδιάφορος. Μὰ γιατί; Μπορεῖ νὰ γίνη καλὸς σύζυγος;

Ἡ Μαρὺζ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

Ἐγὼ γούρλωσα τὰ μάτια μου.

—Ναί; Μὰ γιατί; Πῶς; ρώτησα.

—Ὤ, ὑπάρχει κάποιος σοβαρὸς λόγος! μοῦ ἀπάντησε ἡ Μαρύζ. Ξέρω τὸν Φρανσουᾶ καλύτερα ἀπὸ σᾶς. Ἀπ' ὅλους ὅσους μοῦ ἀναφέρατε, εἶνε ὁ καλύτερος σύζυγος. Σᾶς συμβουλεύω νὰ τὸν προτιμήσετε. Ἐμένα μοῦ εἶνε τελείως ἀδιάφορος, γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν τὶς ἄλλες γυναῖκες. Μὰ ὁ Φρανσουᾶ εἶνε πάντα εὐγενὴς μαζύ μου. Εἶνε λεπτός, διακριτικὸς καὶ μοῦ φέρνεται σὰν νὰ ἔχη μπροστά του καμμιὰ πριγκήπισσα.

Διάβολε ! Τί σημασία εἶχαν αὐτὰ τὰ μυστηριώδη λόγια τῆς Μαρύζ;

—Ὤ, ἐξηγῆστε μου! τὴν παρακάλεσα.

—Μὰ τί νὰ σᾶς ἐξηγήσω... ἔκανε στενοχωρημένη ἡ Μαρύζ. Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ νομίζουν ὅτι μποροῦν νὰ δείξουν κάθε εἴδους ἀγένεια σὲ μερικὲς γυναῖκες, στὶς γυναῖκες τοῦ κόσμου μας. Αὐτοὶ οἱ ἄνδρες ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ δείξουν τὴν ἰδιοσυγκρασία καὶ στὴ γυναῖκα τους. Ἀκοῦστε τί σᾶς λέω. Ξέρω πολὺ καλά. ἐνώ, τοὺς ἄνδρες! Κι' ὡστόσο, δὲν ξέρω κανέναν ἄλλο ἄνδρα πιὸ λεπτὸ καὶ πιὸ εὐγενικὸ ἀπὸ τὸν Φρανσουᾶ. Ὁ Φρανσουᾶ σέβεται τὴ γυναῖκα... Θέλετε λοιπὸν νὰ μ' ἀκούσετε; Παντρευτῆτε τὸν Φρανσουᾶ ! Εἶνε ἕνας «τζέντλεμαν». Θὰ γίνη ἰδεώδης σύζυγος. Θὰ σᾶς περιποιεῖται σὰν βασίλισσα!...

Κι' ἐγώ, μικρούλα μου Λιλή, ἄκουσα τὴ συμβουλὴ τῆς ἔμπειρης Μαρὺζ κι' ἀραβωνιάστηκα τὸ Φρανσουᾶ. Θεωρῶ τώρα περιττὸ νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶσαι καλεσμένη στὸ γάμο μου.

Πολλὰ φιλιὰ

ΖΑΚΕΛΙΝ»

Ἡ Μαρὺζ μὲ κύτταξε παράξενα...